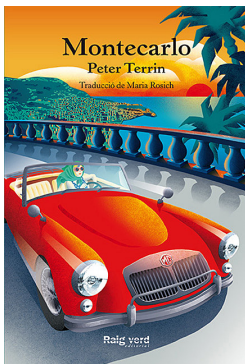

ELS CRÍTICS

literatura
ÀLEX MILIAN

El neerlandès Peter Terrin presenta 'Montecarlo' (Ed. Raig verd), una novel·la sobre la importància del reconeixement social, amb el Gran Premi de Mònaco del 1968 com a escenari i tants capítols com voltes s'hi van fer, al famós circuit urbà aquell any: vuitanta.

El món es capgira en 80 capítols

Montecarlo
PETER TERRIN

Editorial Raig Verd
Barcelona, 2018
212 pàgines

Jack Preston, un dels mecànics de Lotus, és a la graella de sortida del Gran Premi de Mònaco cobrint amb cinta aïllant els logotips d'una marca de tabac d'un dels cotxes de la seva escuderia. Aquell 1968 és el primer que una marca ha decidit incorporar anuncis de productes aliens al món de l'automobilisme i la BBC ha advertit que no retransmetrà la cursa si no s'elimina aquella publicitat ambulants. Mentrestant, la nova estrella de Hollywood, Deedee, passeja pel circuit envoltada de fotògrafs. L'actriu decideix trencar el protocol i passar entre els bòlids per dirigir-se a la llotja on hi ha el príncep de Mònaco, just pel costat del Fórmula 1 que manipula Jack Preston. El cotxe perd combustible. L'asfalt està reescalfat i la benzina s'encén en una flamarada desbocada. Preston salva la Deedee del foc però pateix cremades greus per tota l'esquena. Un guardaespalles els separa del foc voraç.

A partir d'aquesta espurna, l'escriptor neerlandès Peter Terrin (Tielt, Flandes, 1968) engega una novel·la de vuitanta capítols, tants com voltes tenia el Gran Premi de Mònaco l'any dels fets que se'ns expliquen, el 1968.

Aquesta correspondència numèrica és un dels secrets de la novel·la que Terrin va descobrir en una roda de premsa a Barcelona. L'altre és que volia construir una novel·la de capítols curts i amb un llenguatge molt líric des que va llegir

Seda d'Alessandro Baricco. *Montecarlo* no recorda gaire l'obra de l'italià, tot i que sí que té una estructura d'episodis breus i àgils i fa servir un llenguatge molt acurat. L'aposta per un lirisme molt acusat és més evident en la primera part de l'obra, la que retrata els moments previs a l'accident de Preston i Deedee. Aquí l'escena es conforma a través de quinze flaixos de diversos personatges: el mateix príncep, la Deedee, uns espectadors i en Preston, amb *flashback* inclòs a la seva infantesa. Un *collage* que retrata l'escena amb precisió i suspens: quinze capítols que Terrin confessa haver escrit, primer, en ordre cronològic i reescrit, després, una vegada i una altra en busca de la condensació del llenguatge i la multiplicació de punts de vista: "És la història que he escrit més lentament. Cada dia escrivia 150 o 200 paraules només i després les reescribia i polia fins que quedava bé".

Des de petit, Peter Terrin sempre havia admirat les curses de Fórmula 1, sobretot les del circuit de Spa Francorchamps, a la seva Bèlgica natal. El 1982 va quedar impactat per la mort, en un Gran Premi de Bèlgica celebrat al circuit de Zolder, del pilot canadenc Gilles Villeneuve. Aquí va nàixer el seu amor per la Fórmula 1 i la posterior decisió d'ambientar-hi una novel·la.

Montecarlo és el circuit més llegendari dels que existeixen i el fet que se celebri al maig, va traslladar Perrin a 1968.

cinema

Esteve Plantada recomana 'Call me by your name'; de Luca Guadagnino

televisió

Toni de la Torre explica el ganxo de Penélope Cruz /Donatella en 'American Crime Story'

música

Els valencians Auxili publiquen 'Tresors' i Moisès Pérez hi troba algunes joies

Finalment aquest escenari li va inspirar una ficció que no té molt a veure amb la Fórmula 1 i res amb el maig del 68. Ho explicava ell mateix, d'una manera un pèl críptica, en roda de premsa: "Em va venir al cap una imatge molt potent de Montecarlo vista des del mar i amb un to de fotografia Polaroid. Llavors vaig pensar en el Mònaco que causava fascinació, que no és el d'ara sinó el del príncep Raniero i la Grace Kelly. Vaig buscar què havia passat aquell any al circuit de Mònaco fora de càmera. Llavors em vaig adonar que la novel·la no aniria de l'F-1". Després de l'accident, el protagonista de *Montecarlo* veu com tothom atribueix l'heroïtat d'haver salvat la Deedee al guardaespalles i espera, des de la seva convalescència al seu poble natal, que ella el reivindiqui, que el reconegui com el veritable heroi que és i que això li permeti entrar en el món de fantasia de l'estrella de Hollywood, els prínceps de Mònaco i els platós de televisió. Allò que l'autor està realment interessat a explorar és si l'èxit depèn en realitat de la consideració que els altres tinguin sobre un mateix. El protagonista ha fet un acte heroïc però no és un heroi si el seu entorn no el reconeix com a tal.

Terrin explica públicament que la seva intenció era fer un conte de fades a Montecarlo, un conte que representara la mutació del món dels anys 50 del poble d'en Preston a la nova societat de masses, on "tot és més mundà" —en paraules de Terrin— i on creix el culte a la imatge (les estrelles del cinema) o la nova tecnologia dels automòbils que canviarà el món dels circuits —aquell és l'any en què s'instal·len alerons als bòlids i passen de la clàssica forma de puro a la moderna imatge del cotxe de la F-1. Terrin volia representar el xoc d'aquests dos mons i la consciència del protagonista de ser incaaç d'accedir al nou temps, representat per la fama: "Ell —explica l'autor— no ha intentat canviar la seva vida ni assolir aquell món fins que un esdeveniment —el seu acte heroïc en l'accident— li diu que ell també hi té dret".

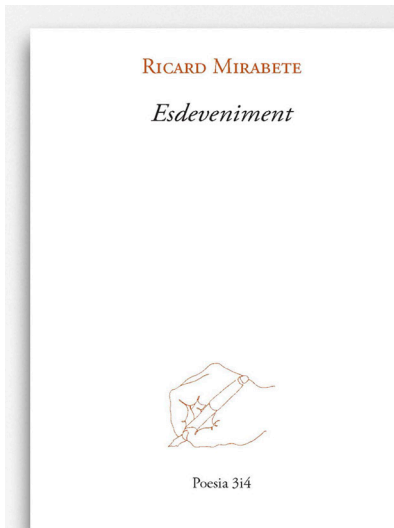

MARCO MERTENS

Però en les obres dels grans autors —i en algunes dels dolents—, sempre hi ha temes que es repeteixen. A *Montecarlo*

Terrin acaba parlant de la influència de la mirada dels altres en la pròpia autoestima, de la fe —el personatge és un creient que espera que Déu posi les coses al seu lloc— i de la veritable justícia —humana o divina, la que li reconegui l'heroïtat.

La història està trufada d'una galeria de personatges que Terrin té l'habilitat de dibuixar amb quatre trets i petites accions que els defineixen. Entre ells hi ha el d'un noi, en Ronny, que s'entén, sense dir-ho, que pateix síndrome de Down, i que li ha merescut a l'autor un premi específic, De Inclusieve Griffel 2015, que guardona els autors que inclouen un personatge amb una disminució mental però funcional dins de la novel·la, amb un paper en l'acció.

ESDEVENIMENT

de RICARD MIRABETE

NOVETATS 3i4

Edicions Tres i Quatre / València

Pots seguir-nos a
Facebook i **Twitter**

Visita la nostra botiga virtual
en www.tresiquatre.com

